

[Hanne Reintoft.]

hellere kalde det en social nødløsning, for eksperimentet at leve på sultegrænsen på socialhjælp i slum, det er et eksperiment, som underklassen har kendt til hudløshed i årtier og århundreder. Men vi erkender, at nødløsningen har været nødvendig. Vi ved jo alle her, at vores statshospitaler kommer uhjælpelig til kort. Vi ved, at moderne psykiatri med sin diagnostiske kultur og sit individuelle behandlingsproblem selvfølgelig er ude af stand til at løse samfundsskabte problemer. Vi ved, at vort revalideringssystem er brudt sammen over for de psykisk handicappede. Vi ved usvigelig sikkert, at vore børne- og ungdomshjem har måttet melde pas. Vi har nok ofret dyre kroner, men vi har aldrig turdet tage en debat om målsætning og idé, vi har aldrig haft virkelig gode resultater.

Lad mig her sige, at det skyldes ikke den såkaldte røde indoktrinering, som man nu er begyndt at beskyldte nogle pædagoger for at øve. Nej, gennem årtier har det skyldtes indoktrinering med hele den borgerlige ideologi, med påtvungen kristendom, med hyklerisk borgerlig moral og med det bestående samfunds triste alternativer. Det er det, der her har lidt sit endelige nederlag, og de, der har arbejdet i børne- og ungdomsforsorgen, har vidst, at det ville komme.

Nogle mener, at Christiania er et alternativt samfund, og mener, at leveformen dér er et led i klassekampen. På meget borgerligt hysteri kan jeg forstå, at man har samme opfattelse. Lad mig derfor stærkt understrege, at vi ikke mener, at klassekampen løses på den måde. Vi lever i et undertrykkersamfund, der er i stand til at benytte sig af særdeles raffinerede metoder. Vi ved vel bedre end andre, at for at kæmpe imod det kræves der organisation, viden og disciplin. De, der frygter Christiania af disse grunde, kan derfor nok slappe af. Men samtidig vil vi gerne understrege, at den organiserede opposition mod dette samfund ikke skal mangle, og at vi netop i den situation kan solidarisere os med Christianiafolkene, fordi vi forstår deres elendige situation.

Hr. Erlendsson havde nogle overvejelser om, hvad der var kommunistisk og ikke-kommunistisk. Må jeg sige til hr. Erlendsson, at man altid kan finde kommunisterne i solidaritet med de undertrykte. Man be-

gyndte at rode den 9. april i Christiania-problemstillingen. Jeg har svært ved at se, hvad den skulle have med den 9. april at gøre. Det skulle måske lige være, at fremskridtspartiets ordførertale i betænkelig grad mindede om Det tredje Riges socialpolitik.

Forsvarsministeren truer nu Christiania med nedrivning. Bygningerne er jo ikke værre slum end så meget andet, som man ikke river ned. Man overtræder løfterne til Christiania groft, hvis man gør det, og der kan være to årsager. For det første at der er spekulation i Christianiaarealerne, for det andet at dansk kapitalisme endnu ikke er så forrået, at man betragter ghettoløsningen som tilfredsstillende for vore socialt svageste. Kender vi det danske samfund ret, så er det jo nok spekulationsmotiverne, selv om man ikke vil indrømme det. Men under alle omstændigheder kan nedrivning ikke tolereres, før alternativet er fundet og anvist.

Det er vores opfattelse, at problemet kun kan løses ved grundlæggende ændringer i samfundet, men løsningen er ikke vores problem, det er det samfunds, der har skabt det, og dem, der fører dets politik og forsvarer dets beståen. Vi har helt andre visioner — og det gælder både dem i denne sal og måske også mange i Christiania — helt andre ideer om, hvordan det sociale proletariat skal hjælpes opad, hvordan det skal integreres i et virkelig kollektivt og varmt samfund.

Der snakkes om, at det er så dyrt, og det er så forargeligt, at nogle bor gratis. Det ville være klædeligt, om forargelsen over, at nogle bor gratis, var forenet med forargelsen over, at nogle bor så dyrt, så de ikke kan betale det, fordi vi tillader boligspekulationen. Det ville være glædeligt, hvis man åbent ville erkende, at det ville koste langt mere at yde disse mennesker social behandling. Hvad var det, vi snakkede om forleden dag med Bøgholt, hvor man var oppe på 400.000 kr. pr. institutionsplads om året. Hvad ofres der på Christiania? Det er småpenge i forhold til det. Kort og godt sparer vi midt i al forargelsen simpelt hen penge.

Som så mange andre fænomener er Christiania ikke alene et problem, der skal løses, det er en udfordring. Det er svaret på knaldhård udbytning, på boligåger, på borgerlig psykiatrisk videnskabs fallit, på en